

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบล เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2499 โดยรัฐบาลสมัยนั้นได้ตราพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. 2499 ขึ้น โดยประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อ 17 มกราคม 2500 กำหนดให้ตำบลขนาดใหญ่ จัดการปกครองแบบ “องค์การบริหารส่วนตำบล” เป็นองค์กรนิติบุคคล และได้จัดตั้งขึ้นจำนวน 59 แห่งทั่วประเทศ เนื่องจากความไม่พร้อมในด้านรายได้ บุคลากร และการจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ได้น้อย รวมทั้งความมั่นคงทางการเมืองที่มีน้อย จึงทำให้การจัดองค์กรในรูปของ องค์การบริหารส่วนตำบลถูกยกเลิกไปในที่สุด ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ประเทศไทยไม่มีหน่วยการปกครองท้องถิ่น ระดับตำบล จนกระทั่งในปีพ.ศ. 2535 เมื่อรัฐบาลภายใต้การนำของนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี ได้กำหนดนโยบายการเมือง การปกครอง ที่จะส่งเสริมการกระจายอำนาจให้ ประชาชนปกครองตนเอง โดยส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นระดับตำบลเป็นนิติบุคคล เพื่อให้เป็นองค์กรแก้ไขปัญหาของประชาชนในตำบลได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ขึ้น ทำให้มีการก่อตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นมาใหม่อีกครั้ง โดยยึดหลักเกณฑ์ สภาตำบลใดที่มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุน 150,000 บาท ติดต่อกันเป็นระยะเวลา 3 ปี จะได้รับยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล นิติบุคคล ในการเกิดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบลที่จะเพิ่มจำนวนมากขึ้นทั่วประเทศ เป็นส่วนสำคัญที่เป็นผลกระทบต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่น ที่มีบทบาทในการพัฒนาประเทศเป็นระยะเวลานาน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

การรื้อฟื้นจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นมา ได้สร้างผลกระทบต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ รายได้ ขอบเขตอำนาจหน้าที่ที่ลดลง โดยกล่าวได้ว่า เป็นผลกระทบที่สำคัญต่อการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นของประเทศ ทั้งยังเป็นปัจจัยในการจัดรูปแบบหน่วยการปกครองท้องถิ่น ให้มีความสอดคล้องกันกับการเมือง การปกครอง ค่านิยม และวัฒนธรรมไทย

ผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาถึงผลกระทบขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีเหตุผลเพียงพอในการสรุปให้เห็นถึงการพิสูจน์สมมติฐานได้ว่า

1. การจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติ สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ก่อให้เกิดความซ้ำซ้อนกันกับพื้นที่การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด กล่าวคือ ตามกฎหมายได้กำหนดให้พื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นพื้นที่นอกเขตเทศบาล สุขาภิบาล และเมืองพัทยา ซึ่งก็คือพื้นที่ของสภาตำบลนั่นเอง แต่เมื่อมีการยกฐานะสภาตำบลที่มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุน 150,000 บาท 3 ปี ติดต่อกันขึ้น เป็นองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้พื้นที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดลดลง ทั้งนี้เพราะองค์การบริหารส่วนตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคลและราชการบริหารส่วนท้องถิ่น จึงมีอำนาจบริหารงานในเขตของตนเองตามที่กฎหมายกำหนด ฉะนั้นหากสภาตำบลได้รับการยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมด พื้นที่การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจะหมดลงในที่สุด

2. รายได้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจะลดลงเมื่อมีการก่อตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล เนื่องจากได้อินอำนาจในการจัดเก็บรายได้หลายส่วนไปให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดเก็บ อีกทั้งงบประมาณที่ใช้ในการพัฒนาที่เคยได้รับการจัดสรรจากรัฐบาลก็จะถูกจำกัดลง เนื่องจากรัฐบาลได้จัดสรรให้องค์การบริหารส่วนตำบลโดยตรง ซึ่งผลกระทบจากการจัดเก็บรายได้ที่ลดลงขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นปัจจัยส่วนสำคัญที่เป็นเครื่องชี้วัดสถานะการดำรงอยู่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะหากรายได้ลดลงมาก ย่อมทำให้การบริหารการจัดการในองค์การมีอุปสรรคปัญหาเกิดขึ้น

3. ผลกระทบต่อขอบเขตการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจากการก่อตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล หากทำการพิจารณาให้ถ่องแท้ จะเห็นได้ว่ามีความซ้ำซ้อนกันในการปฏิบัติงานในขอบเขตอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดไว้ โดยการดำเนินกิจการในเขตพื้นที่มีอำนาจดำเนินการไม่แตกต่างกัน ทั้งยังมีส่วนที่เหมือนกันหรือเป็นไปในลักษณะเดียวกันเสียส่วนใหญ่ โดยเฉพาะเป็นองค์กรที่สนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมท้องถิ่น

4. ผลกระทบต่อการจัดโครงสร้างและการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เนื่องจากการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น นับตั้งแต่ได้มีการจัดตั้ง ก่อให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและการบริหารงานในองค์การบริหารส่วนจังหวัดครั้งใหญ่ โดยในอดีตนั้นได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่า การจัดโครงสร้างและการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สอดคล้องกับหลักการกระจายอำนาจ ทั้งขาดความเป็นอิสระ ถูกครอบงำโดยข้าราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งใช้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นแหล่งสนองผลประโยชน์และรายได้

สำหรับข้าราชการระดับจังหวัดและอำเภอ แต่เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลเกิดขึ้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดเริ่มมีข้อจำกัดทางพื้นที่และรายได้ที่ลดลง ทำให้เกิดข้อเรียกร้องจากกลุ่มสมาชิกสภาจังหวัด ในการปรับโครงสร้างองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้สอดคล้องกันระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่น จนได้มีการตราพระราชบัญญัติ องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ... ทำให้มีการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อเข้ามาบริหารกิจการส่วนจังหวัด ข้าราชการส่วนภูมิภาค โดยเฉพาะผู้ว่าราชการจังหวัด และนายอำเภอ ต้องถอนตัวออกทั้งหมด จากที่มีส่วนเข้ามาบริหารกิจการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมีความเป็นอิสระในการบริหารงานมากขึ้น ครอบคลุมพื้นที่ทั้งจังหวัด ซึ่งหากมองในแง่การเมือง องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นฝ่ายถูกกระทำจากการเกิดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบล จนเป็นเหตุให้มีการจัดระเบียบโครงสร้างและผลประโยชน์ใหม่ จากกฎหมายองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉบับใหม่

จากข้อพิจารณาเบื้องต้นทั้ง 4 ประการนั้น สามารถชี้ยืนยันได้ว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับผลกระทบจากการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้น โดยเฉพาะในส่วนของพื้นที่ การปฏิบัติงานในหน้าที่ รายได้ และมีผลต่อการปรับโครงสร้างและการบริหารงาน ซึ่งเป็นข้อจำกัดที่ทำให้้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างไม่เต็มที่ ทั้งยังเป็นสาเหตุการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์การเมือง การปกครองไทย โดยเฉพาะการปกครองในส่วนท้องถิ่น ซึ่งโยงใยนำไปสู่ปัญหาในระดับชาติ จนอาจนำไปสู่วิกฤตการณ์ความรุนแรง เพราะการเกิดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบล เป็นการสร้างความไม่สมดุลต่อการจัดรูปแบบของหน่วยการปกครองท้องถิ่น ส่วนหนึ่งเกิดจากข้อกำหนดขอบเขตอำนาจหน้าที่ซ้ำซ้อนกัน ทำให้การปฏิบัติงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นเป็นไปอย่างล่าช้า และมีประสิทธิภาพน้อย เพราะผู้ปฏิบัติมีความสับสนในกฎหมาย ระเบียบ และวิธีปฏิบัติ จึงไม่สามารถทำการตัดสินใจดำเนินการแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

ในการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นทั่วประเทศ นอกจากจะส่งผลกระทบต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว ยังทำให้มีปัญหาคือการจัดระเบียบการปกครองของประเทศตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน โดยเฉพาะการเสริมสร้างความเข้มแข็งส่วนท้องถิ่นมากเกินไป จนลืมความสำคัญของการปกครองส่วนภูมิภาคที่ยังคงมีความจำเป็น ซึ่งหากพิจารณาโครงสร้างและการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลในปัจจุบันนั้น ค่อนข้างที่จะประสบปัญหาและอุปสรรคมากมาย เนื่องจากการขาดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องของบุคลากร และคณะผู้บริหารที่ยังไม่เข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง เป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งกันขึ้น โดยเฉพาะความขัดแย้งในผลประโยชน์ ซึ่งต่างฝ่ายก็แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน เมื่อไม่สามารถตกลงกันได้ก็เป็น

ชนวนเหตุที่ทำให้เกิดการจับอาวุธขึ้นมาชนกัน โดยหลักการแล้ว การกระจายอำนาจให้ประชาชนรู้จักปกครองตนเอง โดยผ่านองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นผลดีต่อการแก้ไขปัญหาภายในชนบทท้องถิ่น แต่จะเป็นผลเสียมากที่สุด หากการกระจายอำนาจนั้นขาดการพิจารณาว่า มีความสอดคล้องกันกับวัฒนธรรม ความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ อีกทั้งขาดกลไกการตรวจสอบการบริหารงานหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ แม้ในปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลจะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาชนบทท้องถิ่น แต่ก็ยังต้องอาศัยระยะเวลาในการปรับตัวเรียนรู้ประสบการณ์ รวมทั้งปลูกจิตสำนึกร่วมกันของประชาชนให้มีความรับผิดชอบในการตรวจสอบการบริหารงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่น ทั้งต้องพัฒนาบุคลากรในหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้มีความคิดที่เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก การปกครองท้องถิ่นรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล รัฐจะต้องใช้ความละเอียดอ่อนในการควบคุมกำกับดูแล เนื่องจากายต่อการแทรกตัวของขบวนการหรือกลุ่มอิทธิพลที่มีอำนาจในการชักจูงประชาชนให้ดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เป็นการสร้างความแตกแยกภายในชาติ ราชการบริหารส่วนภูมิภาคจึงต้องเป็นองค์กรหลักในการควบคุม ตรวจสอบ และเสริมสร้างเอกภาพและความมั่นคงให้เกิดขึ้นในเขตพื้นที่การปกครอง แต่ก็จำเป็นที่จะต้องได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาล ในการพัฒนาบุคลากร และอุปกรณ์ในการดำเนินการ ส่วนองค์การบริหารส่วนจังหวัด แม้จะมีการปรับโครงสร้าง โดยให้มีการเลือกนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด และให้สามารถดำเนินกิจการครอบคลุมพื้นที่ทั้งจังหวัด ซึ่งน่าจะเป็นผลดี แต่เมื่อพิจารณาแล้วกลับเป็นการสร้างความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นอื่นๆ หากมีการแทรกแซงก้าวท้าวกัน ย่อมนำไปสู่ความขัดแย้งกันระหว่างบุคคลและกลุ่มผลประโยชน์ทางการเมืองในหน่วยการปกครองท้องถิ่น โดยในปัจจุบันองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นยังคงเป็นหน่วยการปกครองท้องถิ่นที่ประชาชนส่วนใหญ่ ยังไม่เข้าใจในบทบาทหน้าที่เท่าที่ควร ถึงแม้จะมีการก่อตั้งมานาน ซึ่งต่างกับกับองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ประชาชนค่อนข้างมีความคาดหวังมากกว่า โดยเฉพาะในการพัฒนาท้องถิ่น เพราะฉะนั้นแล้วหากในอนาคตได้เกิดปัญหากรณีพิพาทกันระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น ก็ควรที่จะมีการปรับความสัมพันธ์ในแง่การบริหารราชการแผ่นดิน ดังต่อไปนี้

1. กำหนดให้มีการแบ่งแยกขอบเขตอำนาจหน้าที่ ของหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้มีความชัดเจน และเป็นไปในลักษณะที่มีความสอดคล้องกัน โดยจำกัดหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้อยู่รูปแบบลง

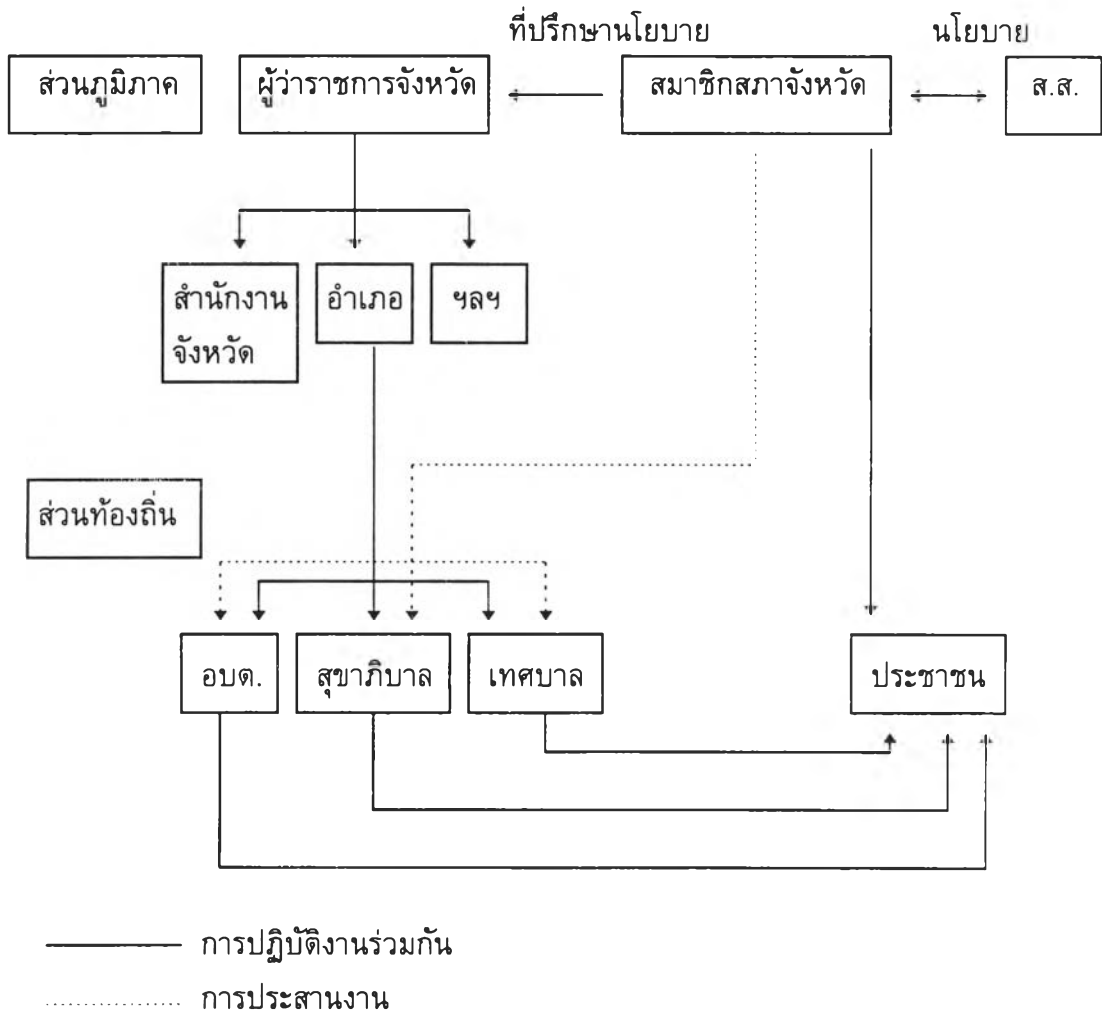
2. สร้างองค์กรหลักในการปกครองท้องถิ่น โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบลในอนาคต จำเป็นต้องมีหน่วยงานในการตรวจสอบการบริหารงาน ว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน ซึ่งหากพิจารณาแล้วราชการบริหารส่วนภูมิภาค คือ จังหวัดและอำเภอ มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในฐานะที่เป็นศูนย์กลางการประสานงานในการควบคุม กำกับดูแล หน่วยการปกครองท้องถิ่นให้ปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

3. ปรับปรุงโครงสร้างของหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกัน
กับวัฒนธรรมชุมชนความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง

ข้อพิจารณาบทบาทองค์การบริหารส่วนจังหวัดในอนาคต

เมื่อพิจารณาถึงการขยายจำนวนองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งจะครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งประเทศต่อไปในอนาคต เป็นการสนองนโยบาย และหลักการกระจายอำนาจของรัฐ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักปกครองตนเองรวมทั้งแก้ปัญหาความต้องการในด้านต่าง ๆ ของท้องถิ่นตนเองได้ องค์การบริหารส่วนจังหวัดในแง่ของความเป็นจริงแล้ว สถานภาพบทบาทและขอบเขตอำนาจหน้าที่ลดลงจนแทบจะไม่มีอะไรเลย เป็นเพียงแต่องค์การที่สนับสนุนการพัฒนาชนบทท้องถิ่นเท่านั้น เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจลดความสับสน และความซ้ำซ้อนที่เกิดขึ้นในการดำเนินกิจการของหน่วยการปกครองท้องถิ่น ก็ควรที่จะทำการยุบหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยมีการปรับปรุงโครงสร้างความสัมพันธ์ของราชการบริหารส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นให้มีความสอดคล้องกัน สามารถประสานความร่วมมือกันได้ดี อย่างไรก็ตามในการยกเลิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ย่อมมีกระแสคัดค้านจากกลุ่มผู้สูญเสียอำนาจ ได้แก่ บรรดาเหล่าสมาชิกสภาจังหวัด ซึ่งอาจโยงไปสู่ความขัดแย้งทางการเมืองในระดับชาติ แต่ก็มีทางเลือกที่น่าจะเป็นแนวทางที่น่าจะเป็นผลดีแก่ทุกฝ่าย คือ การปรับบทบาทหน้าที่ของสมาชิกสภาจังหวัดให้เป็นที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัด หรือที่ปรึกษาจังหวัด โดยมีหน้าที่ในการประสานความร่วมมือในการวางแผนพัฒนาระดับจังหวัด และเป็นที่ปรึกษาให้ข่าวสารข้อมูลแก่ผู้ว่าราชการจังหวัด และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ขณะเดียวกันก็มีหน้าที่ประสานแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นของหน่วยการปกครองท้องถิ่น รวมทั้งให้ความเห็นชอบในการใช้เงินในการพัฒนาท้องถิ่น

**รูปแบบโครงสร้าง
ระหว่างส่วนราชการในระดับต่าง ๆ**

จากแผนภูมิข้างต้น สามารถแสดงให้เห็นถึงรูปแบบโครงสร้าง ของส่วนราชการที่ควรจะเป็นในอนาคต หากพิจารณาแล้วจะเห็นว่าองค์กรการบริหารส่วนจังหวัด จะถูกยกเลิกไปในที่สุด จะคงแต่บรรดาเหล่าสมาชิกรัฐสภาจังหวัด ซึ่งปรับบทบาทหน้าที่ใหม่ โดยเป็นที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัด ทั้งนี้หากพิจารณาถึงการจัดความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยการปกครอง

แล้วหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีบทบาทสูงในการพัฒนาท้องถิ่น โดยเฉพาะองค์กรบริหารส่วนตำบล ซึ่งนับวันจะหยั่งรากฝังลึกลงสู่วิถีชีวิตของประชาชน บทบาทของส่วนภูมิภาคโดยเฉพาะอำเภอ และจังหวัดจะลดลงแต่จะไปมีบทบาท ในการกำกับดูแลตรวจสอบการบริหารงานของหน่วยการปกครองท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น ในปัจจุบันการปกครองท้องถิ่นไทย ที่เป็นอยู่นับว่าเป็นรูปแบบและโครงสร้างที่ค่อนข้างสมบูรณ์พอสมควร เมื่อพิจารณาแล้วหน่วยการปกครองท้องถิ่น นับวันจะมีความเข้มแข็งรวมทั้งความมั่นคงเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ

บทบาทของราชการบริหารส่วนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค จำเป็นที่จะต้องมีการปรับตัว เนื่องเพราะงานบางส่วน จะต้องให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีอำนาจในการตัดสินใจ และมีความเป็นอิสระในการบริหารงาน ราชการบริหารส่วนกลางและราชการบริหารส่วนภูมิภาคนั้น ยังคงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการกำหนดนโยบาย และกำกับดูแลควบคุมตรวจสอบหน่วยการปกครองท้องถิ่นให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นการสร้างความสะดวกให้เกิดขึ้นในระบบ เนื่องจากในปัจจุบันปัญหาข้อขัดแย้งในท้องถิ่น นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะปัญหาข้อขัดแย้งระหว่างหน่วยการปกครองท้องถิ่นก็ยิ่งจำเป็น ที่จะต้องมีองค์กรที่เป็นศูนย์กลางในการประสานแก้ไขหาข้อยุติแห่งปัญหา หน่วยการปกครองท้องถิ่นที่มีขอบเขตอำนาจหน้าที่ที่ซ้ำซ้อนกันก็ควรจะยุบเลิกไปในอนาคต ให้คงเหลือแต่องค์กรบริหารส่วนตำบล ซึ่งจะเจริญเติบโตและพัฒนาเป็นเทศบาลต่อไป ส่วนสมาชิกสภาจังหวัดก็ต้องมีบทบาทหน้าที่ใหม่ ในการเป็นที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัด หากเป็นไปได้ก็ควรที่จะมีการแก้ไขกฎหมายให้เลิกล้มการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด เพราะขอบเขตอำนาจหน้าที่ไม่มีความเป็นรูปธรรม ถึงแม้จะมีการแก้ไขกฎหมายให้มีองค์กรบริหารส่วนจังหวัด แยกตัวเป็นอิสระจากจังหวัด แต่ก็ไม่ได้เป็นการแก้ไขปัญหาคความซ้ำซ้อนกันระหว่าง องค์กรบริหารส่วนตำบล กับองค์กรบริหารส่วนจังหวัด กลับยังเป็นการสร้างความสับสนแก่ประชาชน รวมทั้งความซ้ำซ้อนในการจัดสรรงบประมาณของรัฐบาล ให้หน่วยการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณเกินความจำเป็น บรรดาเหล่าสมาชิกสภาจังหวัดก็ไม่ได้มีหน้าที่อะไรมากมาย นอกจากการพิจารณาข้อบังคับงบประมาณ และข้อบัญญัติจังหวัด ซึ่งหน่วยงานอื่น โดยเฉพาะจังหวัดก็สามารถดำเนินการได้ การพิจารณาถึงความเหมาะสมในการกำหนดรูปแบบหน่วยการปกครองท้องถิ่น รวมทั้งการกำหนดความสัมพันธ์ของส่วนราชการ ให้มีความสอดคล้องกันกับภาวะทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งวัฒนธรรมชุมชน และพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง ในการบริหารงานหน่วยการปกครองท้องถิ่น อีกทั้งการปลูกจิตสำนึก ของประชาชนให้มีส่วนร่วมในการปกครองตนเองในชุมชน ล้วนเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาและเสริมสร้างความเข้มแข็ง ความยั่งยืนให้แก่ชุมชนท้องถิ่นต่อไปในอนาคต